

Bartha György

KEGYELEM

Mert gondoljuk csak meg jól:
minden új tanévben ugyanaz a szöveg;
beleállni és forgatni a mókuskereket;
az alany és az állítmány és a határozók,
a jelző és ugyanazok a szófajták,
és Petőfi és Arany, és ugyanaz az egy tömbből faragott,
szilárd jellemű Toldi, és ugyanaz az igazságos Lúdas Matyi,
aki az ártatlanul elszenvedett verést háromszor torolja meg.
És a többiek...

És előről kezdeni minden szeptemberben.
És ez így folytatódik minden tanévben, hosszú évtizedeken át.
Negyvenvalahány évig is, ha van némi szerencséd.
Hát nem egy örület!

Ha ne lettetek volna TI: a hozzáadott érték,
a nyílt tekintetek, az igazak, a romolhatatlanok,
a csintalanságokban is feddhetetlenek.
Mert ha becsuktuk az osztály ajtaját:
ott bent egy külön világot teremtettünk magunknak.
Nem szólhatott közbe se hatalom, se politika, se társadalmi rendszer.
Ahol egyenlőek lehettetek, mint soha az életben ezután.
Egyetlen igaz bíránk volt csak jelen: a tiszta lelkiismeret.
Igen, ott, ebben a teremtett világban
romlatlan szemetek meglátta a rejtett jelentéseket.
Mennyi öröm! A felfedezés mily sziporkázó görögtüzei!
Hogy lehetett örülni a szépnek, jónak és igaznak!
Amelyet aztán az osztály falain kívül így, együtt hiába kerestetek...

Óh, Istenem, mivel érdemeltem ki ekkora kegyelmet?
Hogy évek múltán, most, amikor lassacskán semmim se marad,
halál elleni áfiumként mindezt felidézhetem.